

РЕШЕНИЕ

№ 1728

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав,** в публично заседание на 12.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора В.Димитрова, като разгледа дело номер **1841** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава VI, раздел Ia от ЗУБ и чл.84 и сл. от ЗУБ и Регламент 2003/343/ЕС.

Жалбоподателите Д. М., търсещ закрила от С. за себе си и като баща на М. М., род. 14.02.2005г. и О. М., род.24.10.2008г. с адрес: С., [улица], РПЦ на Д., оспорват РЕШЕНИЕ №3615 от 24.01.2013г. на Решаващ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

В жалбата до съда се сочи, че с горепосоченото решение на решаващия орган по чл.67а и следващите от ЗУБ при Д. – МС, е постановено прехвърлянето му в Република Г. на основание чл. 67в т. 1 от Закона за убежището и бежанците. За да образува производство по предоставяне на статут в Република България решаващият орган се е мотивирал с това, че макар да бил заявил, че съпругата му М. Д. (Muna Jewaher), [дата на раждане] и три от общо петте му деца - М. А., Р. и Рана са в Германия, жалбоподателят не бил посочил основание за пребиваването ѝ и не представил подкрепящи документи. Поради това, решаващият орган при Д. приема, че не е налице хипотезата на чл.67в, т.2 от ЗУБ и отказва да направи запитване до Германия. С оспореното решение образува производство в България.

Решението е незаконосъобразно. Счита, че в бежанските производства доказателствената тежест се разпределя между заявителя и административния орган, особено като се има предвид че в дъблинското производство по реда на Раздел Ia, Глава Шеста на ЗУБ, Д. при МС разполага с допълнителен способ за събиране на доказателства за определяне на държавата-членка компетентна да разгледа молбата за

закрила на територията на ЕС, а именно механизма на запитване съгласно чл.3 и сл. от Регламент 2003/1560/ЕС за прилагане на Регламент 2003/343/ЕС т. нар. Дъблински регламент. Съгласно посочените нормативни правила, България като запитваща държава е могла да установи по безспорен начин чрез отговора на запитаната държава Германия дали съпругата му и останалите ми деца действително са на територията на последната и какъв е вида на тяхното пребиваване на нейната територия.

Твърди, че съпругата му М. Д. е на територията на ФР Германия като търсеща закрила, по чиято молба още няма произнесено решение, което да е влязло в сила. При това положение като търсец закрила, който има член на семейството в държава-членка, чието заявление все още не е било обект на първо решение по същество, жалбоподателят счита, че тази държава-членка, а именно Германия е компетентна да разгледа всички заявления за закрила на членовете на цялото семейство.

Поддържа, че като не е изпълнил това си задължение ответникът е постановил Решение в противоречие с материалната норма на чл.8 от Регламент 2003/343/ЕС във връзка със запазване целостта на семейството по параграф 6 от Преамбюла на същия общостен акт.

При горните фактически констатации жалбоподателят Д. М. и като законен представител на малолетните си деца О. М. и М. М., моли съдът да отмени Решение №3615 от 24.01.2013г. на Държавната агенция за бежанците при МС като укаже на административния орган на основание чл.67в, т.2 във връзка с чл. 67г т. 1 от ЗУБ, да отправи запитване до Германия за ангажиране отговорността на последната за разглеждане на молбата им за закрила заедно с членовете на семейството, намиращи се на нейна територия.

Ответникът счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита искането за основателно, предвид представените в хода на съдебното производство писмени доказателства.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 7-дневен срок по чл.84, ал.1 от ЗУБ. Решението е съобщено на жалбоподателите на дата 11.02.2013г., видно от стореното отбелязване върху акта, в присъствието на преводач на езика, който жалбоподателите владеят.

Жалбата до Административен съд-София град, е подадена чрез органа постановил обжалвания акт на дата 18.02.2013г., от лица, които имат правен интерес, защото бранят свои накърнени права.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен за това орган-Решаващ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България. Последното обстоятелство се установява и от представената в съдебно заседание Заповед № 03-349 от 10.12.2012г. на Председателя на Д., издадена в изпълнение на чл. 48, ал.1, т.9 от ЗУБ.

Установява се от оспореното Решение № 3615 от 24.01.2013г., че производството е по реда на глава VI, раздел 1а от Закона за убежището и бежанците и е образувано по повод молба за предоставяне на статут до Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (Д.-МС), вх. № 1523/ 14.12.2012г. на РПЦ - С., подадена от Д. М.,

от мъжки пол, роден на 15.07.1966г. в [населено място], С., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН]. Кандидатът не представя документи за самоличност. Кандидатът е придружаван от малолетните му деца:

1. М. М., от мъжки пол, [дата на раждане], гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] и
2. О. М., от мъжки пол, [дата на раждане], гражданин на С. ЛНЧ [ЕГН].

В хода на интервюто заявява, че напуснал нелегално С. на 25.10.2012г., заедно с две от децата му и заминал за Република Турция. От Република Турция преминали нелегално на територията на Република България. Твърди, че съпругата му пребивава в Германия, но не посочва основанието за пребиваването ѝ. Не представя документи в подкрепа на това свое твърдение.

Д. М. декларира, че няма разрешение за влизане или за пребиваване, издадено от държава-членка на ЕС. Твърди, че Република България е първата държава, в която подава молба за закрила.

Със заповед № ОЧ-242/02.12.2012г. на Зам. директора на РДГП-Е. на кандидата е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане на чужденец до границата на Република България“ поради това, че същият на 01.12.2012г. е задържан за нелегално влизане в страната. Кандидатът е бил придружаван от двете си малолетни деца.

След въвеждане на пръстовите отпечатъци на кандидата в централната база данни на системата „Е.“, не са били установени съвпадения.

Липсват доказателства, въз основа на които, съобразно критериите на Регламент (ЕО) № 343/ 2003 на Съвета, да се направи заключение, че друга държава-членка е компетентна да разгледа молбата за статут на Д. М..

Предвид изложеното, на основание чл. 67в, т. 1 от Закона за убежището и бежанците във връзка с чл. 13 на Регламент (ЕО) № 343/ 2003 на Съвета, административният орган е образувал производство за предоставяне на статут в Република България на Д. М. лично и като законен представител на малолетните М. М. и О. М..

По делото административната преписка е окомплектована с Жалба вх.№УП-5624/18.02.2013г. от Д. М., гражданин на С., за себе си и като баща на М. М., род.14.02.2005г. и О. М., род.24.10.2008г. срещу Решение №3615/24.01.2013г. на Решаващия орган, Решение №3615/24.01.2013г. на Решаващия орган, Съобщение по чл.76 ЗУБ вх.№УП-5624/29.01.2013г., Е. разпечатка от 18.12.2012г., Покана за интервю вх.№УП-5624/11.02.2013г., Настанителна заповед вх.№УП-5624/11.02.2013г., Покана за интервю вх.№УП-5624/06.02.2013г., Писмо от Д. вх.№УП-5624/01.02.2013г., Протокол от проведено интервю вх.№УП-5624/15.12.2012г., Писмо до Д. вх.№УП-5624/15.12.2012г., Молба-декларация вх.№УП-5624/14.12.2012г., Декларация вх.№УП-5624/14.12.2012г., Покана за интервю вх.№УП-5624/14.12.2012г., Регистрационен талон приложение вх.№УП-5624/14.12.2012г., Е. дактилоскопна карта вх.№УП-5624/14.12.2012г., Указания вх.№УП-5624/14.12.2012г., Молба вх.№1523/14.12.2012г., Приемно-предавателен протокол с приложение вх.№УП-5624/14.12.2012г., Молба вх.№ЛМ-11601/05.12.2012г., Заповед за принудително отвеждане от 02.12.2012г., Заповед за принудително настаняване от 02.12.2012г.

В съдебно заседание на 12.03.2013г. жалбоподателите представиха нови доказателства относно статута на съпругата на жалбоподателя Д. М., копие на документ за самоличност на съпругата на жалбоподателя и официално заверен превод

от немски видно, от който неговата съпруга е подала молба за получаване убежище в Германия на 12.12.2012 г. Представя се и копие от епикриза на М. М., дете на Д. М. и жалбоподател по делото, с диагноза епилепсия. Същите не се оспорват от ответника и съдът ги е приел като доказателство относно това, че съпругата на жалбоподателя М. Д. е подала молба за убежище на територията на Германия от дата 12.12.2012г. заведена под № 5597636-475. По делото няма данни към момента на приключване на устните състезания по делото, да има произнасяне по същество по тази нейна молба от Германските компетентни органи.

В съдебно заседание на 12.03.2013г. жалбоподателят и във връзка със стореното от ответника оспорване относно това коя понастоящем е негова съпруга, е представил писмено доказателство. Съдържанието му бе преведено на съда в съдебно заседание на дата 12.03.3013г. от преводача К. Б., когото съдът предупреди за наказателната отговорност по НК, в случай, че даде неверен или неистински превод.

Установява се от същото доказателство, че това е тефтер на семейството, т нар. семеен документ, който дават в С., издаден от социалните органи-Главна дирекция на социалните грижи в С.. На лист №6, на който си пишат имената на жените, има името на втората му жена и разведената му първа жена. На стр. 6 е изписано име Д., отгоре заглавието е на втората жена фамилното име е М., бащиното е М. и името на майката Далал. По-нататък като място на раждане е посочено Л., както и рождената й дата 01.03.1971 г. Номерът на тефтера е[ЕИК], печатът е издаден от Главната дирекция на Социалните грижи на С.. Същата рождена дата на М. е посочена и в документа, в превод от немски език представен по делото. С оглед на това, съдът намира за достоверно, че М. Д. /Muna,Jewaher/ е съпруга на Д. М.. Не се спори, от ответника, че останалите жалбоподатели М. М. и О. М. са деца на Д. М., поради което доколкото по делото не се установява друго от доказателствата в административната преписка, следва да се приеме, че тези деца са и деца на М. Д.. Същият извод следва и относно обстоятелството, че в приложението към регистрационния лист жалбоподателят е посочил като деца М. А. М., Р. М. и Рана М., които са с майката. От документа представен от германската държава в превод и на български език по делото, се установява, че това са трите лица, които понастоящем са в Германия, заедно с М. Д..

Достоверността на горния извод се потвърждава и от бежанската история на жалбоподателя Д. М., заявена пред органа провеждащ интервю в Д., а така също и от изявленията му в съдебно заседание на 12.03.2013 година. Същият заяви, което се възприема от съда като безпротиворечиво дадено, съотнесено с останалия доказателствен материал по делото, че М. Д. е втората му съпруга и с нея има сключен граждански брак. Другите му 3 деца са с нея в Германия. Избягали така от С., защото, тогава имало много разстрели в Л.. Разделили децата за да се запази поне половината от семейството. Тя избягала в Турция и оттам тръгнала за Германия.

В протокола от проведеното интервю от дата 15.12.2012г. пред органите на Д., Д. М. заявява, че нямал за цел да остане в конкретна държава. Искал да отиде, в която и да е държава.

Не се установява от доказателствата по делото, ответникът да е отправил запитване до Германия включително и след подаване на жалбата до съда от дата 18.02.2013г. за събиране на доказателства за определяне на държавата-членка компетентна да разгледа молбата за закрила на жалбоподателите на осн.чл. 3 и сл. от Регламент 2003/1560/ЕС за прилагане на Регламент 2003/343/ЕС. Това следва от

обстоятелството, че по делото е имало данни, от които да е видно, че съпругата на жалбоподателя Д. М. е подала молба за убежище на 12.12.2012г. на територията на Германия, а той лично и като баща и законен представител на двете си малолетни деца, съответно на дата 14.12.2012г. В жалбата до съда, която е подадена чрез административния орган жалбоподателят прави искане молбата му за статут на него и на децата, да се разгледа в Германия именно с оглед приложението на Д. регламент. Според т.3 на чл. 17 от Регламент 2003/343/ЕС може доказателствата, на които се основава молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут в друга държава членка, да бъдат и косвени, с оглед бързината на производството по чл.17, ал.1 и ал.2 от Регламента. Съдът намира, че и такива косвени доказателства безспорно са събрани по делото, както за семейния, така и за социалния статус на лицата и другите членове на семейството на Д. М..

Съгласно правилото на чл. 9, ал .2 от АПК административният орган, какъвто безспорно е органът постановил оспореното решение, е следвало служебно да събере всички необходими доказателства от значение за спора, дори и когато няма искане от страните в административното производство и в сроковете по чл. 17 от Регламент 2003/343/ЕС, които са преклузивни, по отношение на образуване на производство по предоставяне на закрила в държавата-членка на ЕС. Като не е сторил това в съответствие с чл.3 от Регламент 2003/1560/ЕС и за прилагане на Регламент 2003/343/ЕС., съдът намира, че ответникът е сторил съществено процесуално нарушение. Последното от своя страна има за последица и несъобразяване на акта с материалния закон, в случая чл. 8 от Регламент 2003/343/ЕС във връзка със запазване целостта на семейството по параграф 6 и чл. 7 от Преамбюла на същия общостен акт. Това е така, защото Регламентът като акт на ЕС има пряко приложение досежно нормите посочени в него.

Не без значение в случая е и член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), се отнася до правото на зачитане на личния и семейния живот и гласи, че всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Доколкото България е ратифицирала тази конвенция, съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България, тя е част от вътрешното право и следва също да се прилага. В този смисъл административният орган е трябвало да обсъди взетото решение, предмет на съдебно оспорване и в светлината на чл.8 от ЕКЗПЧ, доколкото на органа е било известно, че съпругата на жалбоподателя е на територията на Германия и също търси закрила.

При тази констатация съдът намира, че оспореният административен акт е постановен при съществено процесуално нарушение на административно-производствените правила, довело до неправилно прилагане и на материалния закон. При служебната проверка, която съдът извършва по чл. 146 от АПК, приема, че актът е издаден от компетентен орган, в установената форма, съобразен с целта на закона.

С оглед на гореизложеното, обжалваното решение следва да се отмени и преписката да се изпрати на административния орган със задължителни указания по прилагането

на чл.3 от Регламент 2003/1560/ЕС за прилагане на Регламент 2003/343/ЕС, чл.8 от Регламент 2003/343/ЕС във връзка със запазване целостта на семейството по параграф 6 и 7 от Преамбюла на същия общностен акт, като в срок до 14.03.2013г. на Държавната агенция за бежанците при МС да се укаже административният орган на основание чл.67в, т.2 във връзка с чл. 67г т. 1 от ЗУБ и чл.17 от Д. регламент, да отправи запитване до Германия за ангажиране отговорността на последната за разглеждане на молбата на жалбоподателите за закрила заедно с членовете на семейството, намиращи се на нейна територия, като събере доказателства относно съгласието М. Д., жалбоподателите да бъдат приети в Германия с оглед окомплектоване на преписката и изпращане на документите в сроковете по Регламент 2003/343/ЕС.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М., търсец закрила от С. за себе си и като баща на М. М., род. 14.02.2005г., и на О. М., род.24.10.2008г. с адрес: С., [улица], РПЦ на Д., РЕШЕНИЕ №3615 от 24.01.2013г. на Решаващ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на Д. М., лично и като законен представител на малолетните М. М., и О. М., е образувано производство за предоставяне на статут в Република България.

ИЗПРАЩА преписката на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет със задължителни указания по прилагането на чл.3 от Регламент 2003/1560/ЕС за прилагане на Регламент 2003/343/ЕС, чл.8 от Регламент 2003/343/ЕС във връзка със запазване целостта на семейството по параграфи 6 и 7 от Преамбюла на същия общностен акт, като указва на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет в срок до три месеца, считано от 14.12.2012г. и не по-късно от **14.03.2013г.** на основание чл.67в, т.2 във връзка с чл. 67г т. 1 от ЗУБ, чл.17 от Регламент 2003/343/ЕС и чл.25 от Регламент 2003/343/ЕС, да отправи запитване до Германия за ангажиране отговорността на последната за разглеждане на молбата на жалбоподателите за закрила заедно с членовете на семейството- М. Д., намиращи се на нейна територия, като събере доказателства относно съгласието М. Д., жалбоподателите да бъдат приети в Германия, с оглед окомплектоване на преписката и изпращане на документите в сроковете по Регламент 2003/343/ЕС.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните

Да се издаде заверен препис от решението на страните по него, с отбелязване, че същото е влязло в законна сила на 13.03.2013година.

СЪДИЯ:

